

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **R. O.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 września 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 31 stycznia 2025 r., sygn. akt II Ka 344/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Sanoku

z dnia 8 października 2024 r., sygn. akt II K 185/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego R. O. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów akcentujących szereg uchybień (naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k. i in.), zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia – do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Instytucja wstrzymania wykonania wyroku ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sama czynność procesowa wniesienia kasacji, nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie prezentowane jest utrwalone stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku.

W świetle powyższych uwarunkowań, dokonując wstępnej kontroli kasacji wniesionej na rzecz R. O. i nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Zresztą to skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi oraz

jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Tymczasem w przedmiotowej sprawie wskazanym wymogom nie sprostano, skoro obrońca, poza zgłoszeniem w kasacji przedmiotowego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.), nie ujawnił owych szczególnych i jednoznacznych w swej wymowie okoliczności wskazujących, że wykonanie kary przed rozpoznaniem wniesionej skargi, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Sama bowiem subiektywna ocena obrońcy co do zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, a w konsekwencji nietrafności zapadłego wobec R. O. orzeczenia, nie może być podstawą wstrzymania jego wykonania.

Ranga afirmowanych w skardze kasacyjnej zarzutów jest niewątpliwie wysoka. Rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych uchybieniach, także i w odniesieniu do naruszeń wskazujących na wystąpienie przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., wskazać należy, iż dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała, zaś akcentowana przez skarżącego możliwość wystąpienia rażących naruszeń prawa procesowego (tudzież materialnego), wymaga przeprowadzenia szczegółowej i wnikliwej analizy zarzutów na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju argumentów, które w sposób wręcz oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiału aktowego sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, a zatem już *prima facie* przekonywałyby o dużym prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że na obecnym etapie brak jest wystarczających podstaw przemawiających za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy skazanego i zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]